

Hudba.

I.

Koncerty pražské konservatoře.

Zdalo se, že zájezd pražské konservatoře k výstavním koncertům v Brně najde slušnějšího ohlasu u obecnosti a těch, kteří jsou návštěvou koncertů povinni. Společalo se na zvláštní obecnost výstavní. Toho doposud není a brněnská tradiční návštěvovatelé koncertů už dávno se vyloučili z úvahy. Tedy se hraje před neutěšeně prázdnými sály profesorům, autorům, po případě také p. t. příbuzným, kolegům a brněnským zvědavým muzikantům. — Koncerty samy mění rychle svůj ráz a tvářnost. To je pro ně příznačné. Tu jsou malým, velmi zajímavým a užitečným festivalem české hudby všeho druhu a účelů, tu zase pouhými žákovskými produkcemi. Příčiny toho jsou jednak rozmanitá vyspělost a pestré povahy mladých koncertistů, jiné nevýhody pořadů nebo pedagogické rozdíly jednotlivých škol a učitelů. Zvláště na sobotním koncertě školy mistrovské se nevědělo, slouží-li pořad skladbám či škole. Jinak byl koncert ještě zajímavý proto, že tam bylo mnoho důvodů k porovnávání. Ty dali zvláště žáci Kurzovi, R. Macudzinski a O. Berková. Celá Kurzova kultura přednesová, skvělé frázování, uvážení každého úhozu, dynamické členění a vůbec agogická živost a životnost do poslední noty a ještě více charakterové výpíně a náladové vybavení každé skladby nebo věty mimo samozřejmou technickou vybroušenost se ve výkonech těchto nadějných pianistů ostře odrážela od přečecování nesmyslného virtuoství

Hoffmeisterovy školy, která se nebála na pořadu ani tak trapného kýče, jako Káanova fantasie na motivy ze Smetanovy »Vlasti«. Technicky byly výkony Kredbovy a Rabanovy ovšem mistrovsky bezvadné.

Po této stránce přátelnějšími se ukázaly školy houslové poměrně málo výrazným M. Dimitrijevičem ze třídy prof. Kociána a V. Loukotovou ze třídy Hoffmeisterovy, vynucující si temperamentně pozornost posluchačstva svou zjitřenou hudebností, která ji v Sukově »burlesce« svedla k přílišnému tempu, čímž utrpěla intonační čistota leckterých frází a pasáží.

Střední škola pražské konservatoře absolvovala zatím dva koncerty, na nichž uplatnila své žactvo nejvšestrannějším způsobem v nejrůznějších oborech. V popředí stojí krásný učitelství úspěch Feldův, skvělé vystoupení Marty Cíttové se všemi význačnostmi vyrovnané, zdravě vyspělé houslistky překrásného, vroucího tónu a naprosto jistoty technické, zanechávající daleko za sebou školácky stisněný výkon D. Vačkaře ze třídy Reissigovy. Z varhanníků mimo A. Moyzes, který se pravděpodobně příliš potýkal s nezvyklostmi a obtížemi stadiónských varhan, si došel srdečného úspěchu nadaný M. Kampelsheimer v Klíčkově varhanním koncertu.

Za zvláštní zmínku stojí rovněž i precizní, osobitý výkon pianisty dra J. Obenbergra, který hrál zajímavý Axmannův cyklus drobných programních skladbiček »Cestou«, k němuž se připojili další klaviristé L. Vaňková v pěkně stavěné Šinově »Jarní písní«, dále zdatná H. Karlachová a jako primista poněkud neohebný Václav Holzknecht v Novákově čtyřručním cyklu »Můj máj«. Krásného úspěchu dosáhl všestranně vyspělý hoboista Václ. Smetáček a basista Hanuš Thein více pro technickou vyspělost než pro hlasový fond. Zbývá mi ještě zmíniti se o produkci komorních souborů, dechového, který provedl ve vzácném vyladění Rud. Černého »Suitu ve starém slohu«, jejíž účel a význam ovšem netkví v skladebné hodnotě, nýbrž v obohacení chudé literatury pro dechové nástroje a souboru smyčcového s klavírem, který provedl kvartet posluchače mistrovské školy Miloše Říhy, dílko nenáročné, lehce plynoucí a naprosto nevybíravé invence, jemuž neurčité, dynamicky a agogicky nevyjasněné provedení asi velmi ublížilo.

—na.

BESÍDKA KULTURNÍ.

Účast Státní konservatoře hudby v Praze na Výstavě soudobé kultury.

Koncert školy mistrovské (Besední dům 2. června) stal se svým vybraným programem důstojným úvodem k obsáhlému cyklu slavnostních produkcí pražské konservatoře v rámci Výstavy. Vít. Nováka »Pan, cyklus klavírních skladeb« (Les, Moře), přednesl se vzácným sangelem pro plastiku výrazu Rudolf Macudzinski, Milan Dimitrijevič zahrál procítěně a technicky bezvadně J. B. Foersterovu Balladu pro housle a klavír (op. 92), doprovázel B. Raban, V. Novákovu Sonatinu zbojnickou (op. 54, č. 5), které titulky jednotlivých vět vtiskují skladbě určitý program (Janošík — Hvězdnatá noc — Zbojnické veselí), živě a temperamentně podal Oldřich Kredba, Valentina Loukotová s maladistvou vervou zahrála Jos. Suka 4 skladby pro housle a klavír (op. 17). Její přednes dobře vystihl maladový charakter skladeb, méně šťastný byl leckde po stránce přesné intonace. Doprovázel O. Kredba. Ve druhé části pořadu Olga Berková dobře se přimkla k janáčkovsky osobitému výrazu cyklu klavírních skladeb V. Janáčka Leoše Janáčka. J. Káanovu efektní a technicky obtížnou Fantasi na motivy Smetanova cyklu »Má vlast« pro klavír, bravurně podal Bohumil Raban. Mladí umělci sklídili u poměrně četného obecnostva pěkný a zasloužený úspěch.

—il.

Varhanní a orchestrální koncertinée v neděli dopoledne na Stadiu konané, zahájeno bylo Wiedermannovým Chorálem pro varhany, jež přednesl poměrně s velmi malým odstíněním A. Moyzes. Stadion jistě není místem pro komorní hudbu a v tom smyslu bylo třeba od návštěvníků veliké soustředěnosti, aby kvartet M. Říhy z třídy Foersterovy aspoň poněkud zaujal. Skladba je pracována v úspěšném stylu, má značný hudební fundus, ale těsně před závěrem se nějak charakterově láme. Foersterův II. houslový koncert byl zde hrán nedávno primáriem Českého kvarteta

Hofmannem. Tentokrát absolvovala jím sl. M. Cíttová, které není vzdálen foersterovský melos a jež i v ohledu hudebního proniknutí skladby podala zcela výjimečný výkon. Totéž možno říci o M. Kampelsheimerovi, který v Klíčkově varhanním koncertě, rovněž zde již známém, v mistrné interpretaci Treglerově, přesvědčil o osobitě nadání pro královský tento nástroj, jak v technickém ohledu, tak i rejstříkování. Doprovody těmto koncertům skýtli imponantní žákovský orchestr za bezpečného řízení prof. Dědečla. Stadion byl jen z poloviny naplněn a to ještě ze dvou třetin hosty z Prahy a Moravy, což příliš k naší cti není.

První komorní večer české hudby. (Besední dům 3. června.) Úvodní číslo programu tvořila Rud. Černého Suita ve starém slohu pro dechové nástroje, čtyřvětá skladba polyfonicky bohatá, barvitá a instrumentálně výrazná. Její provedení vyznačovalo se vzácnou souhrou a dobrou technikou jednotlivých instrumentů. Emila Axmana 7 klavírních skladeb, věnovaných mistru V. Novákovu, »Cestou«, pěkně přednesl dr. Jar. Obenberger. Hanuš Thein zazpíval V. Novákovu Baladu o duši Jana Nerudy. Vedle přirozeného bohatství hlasového osvědčil značnou pěveckou vyspělost, ač nižší poloha nezdála se vždy úměrně vyrovnána. Ukázkou znamenité, virtuosní techniky i smyslu pro hlasový přednes byla J. Klíčková Fantastie pro hoboj s doprovodem klavíru v podání Václ. Smetáčka. Libuše Vaňková dobře vystihla malebnou náladu Jarních písní pro klavír O. Šína. Zato naprosto selhal Dalibor Vačkař v subtilních tónech K. B. Jirákovy Hudby noci pro housle s doprovodem klavíru. Jeho hra (snad vinou okamžité trémy) trpěla nedostatečnou technikou, nepřesnou intonací i špatně pochopeným přednesem. Závěr večera tvořil V. Novákův malebný Můj máj (op. 20) pro klavír na 4 ruce, jehož živelnost znamenitě vystihl Helena Karlachová a Václav Holzknecht.

—il.